

der bliver Spørgsmaal om, og hvis der nogensteds bliver Spørgsmaal om, hvorledes der skal forholdes med disse Overtid — en udtrykkelig legal Bestemmelse, som da kan fastholdes for dette Aars Overtid, og hvorved det forbliver staaende i den Skikkelse, hvori det virkelig udkommer ifølge Finansloven, nemlig som Statskassens Overtid for Kongerigets Bedkommende i indværende Finansaar. Det kan nu være, at man vil betragte det som en meget ligegyldig Ting, om man har en saadan legal Bestemmelse eller ikke. Seer man imidlertid hen til Exempler, der kunne hentes andetstedsfra, saa er der et meget bekendt Exempel, som viser, at det ikke er nogen ligegyldig Ting. I et Land, hvor Folkerepresentationen dengang havde en meget større Indflydelse paa Statens almindelige Anliggender, end vi for Nidblikket have, opstod der, som bekendt, en Strid om Overtid fra visse givne Finansperioder, der drog sig hen i en lang Række; den var opstaaet derved, at man i de aarlige Finanslove ikke havde nogen Bestemmelse om Overtid, og man sluttede deraf, at Kronen kun var bunden ved de bestemte Ansættelser, der fandtes i Finansloven angaaende Indtægter og Udgifter, og at den navnlig havde frie Disposition over, hvad der indkom mere. Den almindelige Mening var, at de overskydende Penge deels bleve anvendte til store Bygninger, deels til i et fremmed Land at understøtte en beslagt Fyrste. Sagen trak hen i en lang Række af Aar, og jeg troer, den blev afgjort ved en Art stiltiende Forlig, men jeg troer, at det vedkommende Land tabte meget betydelige Summer som en Følge af, at man ikke havde haft en udtrykkelig Bestemmelse om Overtid. Jeg skal ikke nøle opgive, hvorledes denne Sags Gang var, da jeg ikke nu har haft tilstrækkelig Tid til at eftersee det, men det er vist, at der fandt en saadan Strid Sted, som varede flere Aar.

Noget Saadant er der jo aldeles ikke Udset til at skulle indtræde her i Landet, men saaledes som Sagen nu staaer, troer jeg ikke, at man kan misfænde, at vi staae ligeoverfor en ubekendt Fremtid. Jeg troer ikke, at man kan nægte, at Forslaget, saaledes som det foreligger, er correct, og det synes mig idetmindste at være uskadeligt. Jeg kan egentlig ikke indsee, at der kan siges Noget imod det; det Væsentligste, som kunde siges derimod, skulde være, at man ikke vilde lægge nogen Vægt derpaa, at det ikke er Umagen værd at antage det. Jeg indrømmer, at dette kan være overmaade tvivlsomt, og min egen Anskuelse i saa Henseende er ingenlunde fast; det berøer meget paa, hvorledes man betragter Fremtiden. Har man den Fortroelse, at vi snart kunne vente en virkelig constitutionel Udvikling for Fællesstaten, da vil jeg ansee nærværende Spørgsmaal for at være af overordentlig ringe Betydning. Har man den Anskuelse, at vi have en bureaukratisk Udvikling af Fællesstaten for os, og at altsaa den hele friere Udvikling, som vi skulle beholde tilbage, ene og alene vil være at søge i hvad vi kalde Samstaten, i de enkelte Landsdeels Liv, saa forekommer Sagen mig at have nogen større Betydning; thi da vil der jo indtræde en bestemt Udvikling af disse enkelte Landsdele, en særlig Art af indre Liv for dem, som gjør, at de behøve bestemte Pengesummer, være sig, at de have særskilte Kasser, eller der kun er en saadan Bogsføring med Finansministeriet, som f. Ex. nu er Tilfældet med Hensyn til Veikassen. I ethvert Tilfælde, jo mere der skal gaae over til at være en enkelt Landsdeels særlige Sag, af desto større Vigtighed er det for den, at dens finansielle Resourcer ere af nogen særdeles Betydning, og desto større Vægt maa der lægges paa, at holde den fremtidige Forhandling af et Spørgsmaal som det nærværende aabent.